

CELE MAI FRUMOASE

POVEȘTI de FRĂȚII GRIMM

Repovestite de Jeanne Moineau

Ilustrații de Jean-Noël Rochut

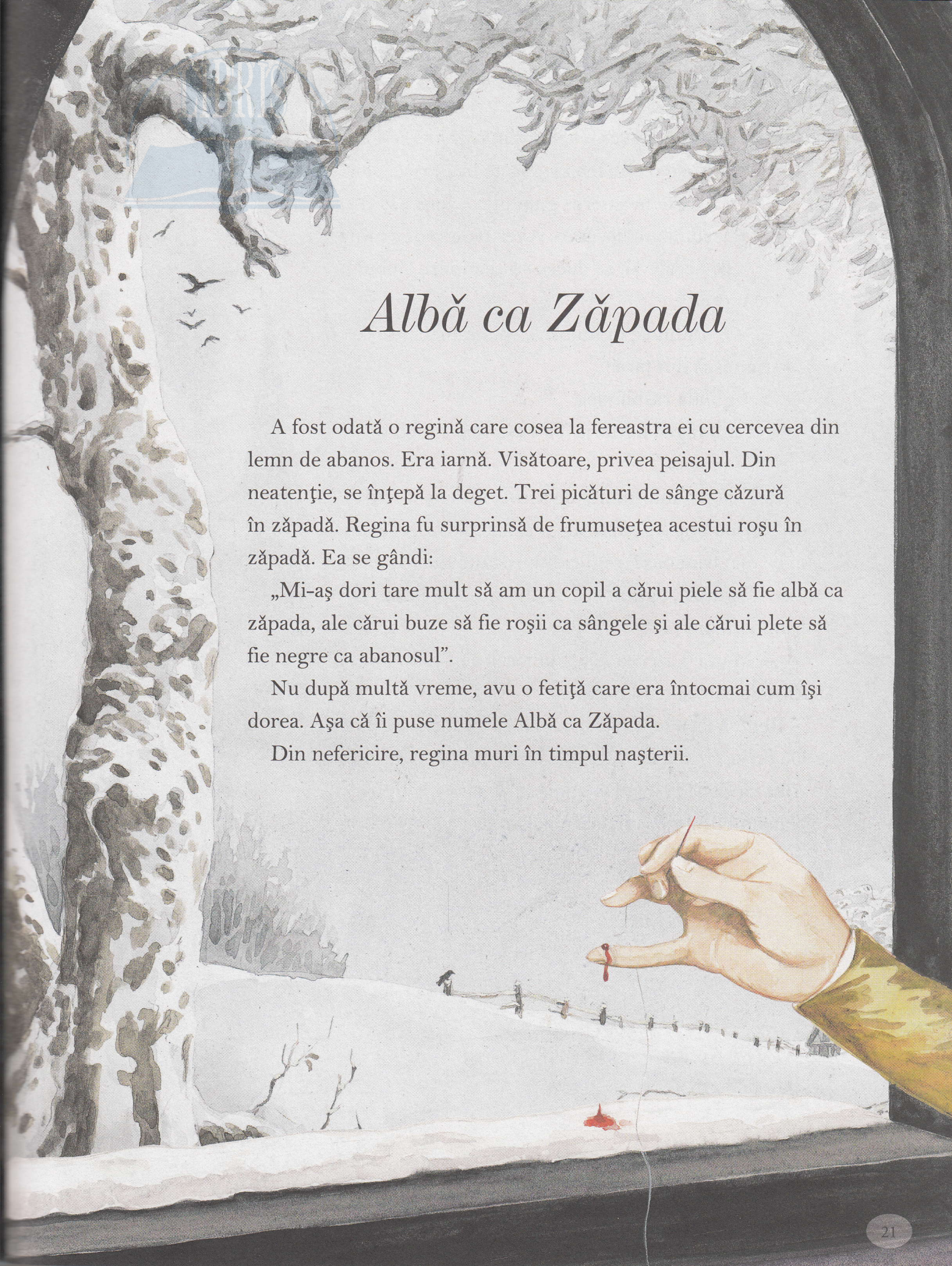
Traducere din limba franceză de Geanina Tivdă

Cuprins

Albă ca Zăpada	21-28
Muzicanții din Bremen	29-36
Cenușăreasa	37-44
Tom Degețel	45-52
Frumoasa din Pădurea Adormită	53-60
Croitorașul cel viteaz	61-68
Scufița Roșie	69-76
Lupul și cei șapte iezi	77-84
Hänsel și Gretel	85-92
Frățiorul și Surioara	93-100
Clopoțica	101-108
Cei doisprezece frați	109-116
Fiica regelui și Broasca	117-124
Duhul din sticlă	125-132
Jorinde și Joringel	133-140
Iohan cel credincios	141-148
Cele trei torcătoare	149-156
Diavolul și bunica lui	157-164
Mireasa albă și mireasa neagră	165-172
Ucenicul morarului și pisicuța	173-180
Trandafir Alb și Trandafir Roșu	181-188
Pescarul și nevasta lui	189-196
Baba Iarna	197-204
Copilul Sfintei Fecioare	205-212
Grifonul	213-220
Index	221

Albă ca Zăpada

A fost odată o regină care cosea la fereastră ei cu cercevea din lemn de abanos. Era iarnă. Visătoare, privea peisajul. Din neatenție, se înțepă la deget. Trei picături de sânge căzură în zăpadă. Regina fu surprinsă de frumusețea acestui roșu în zăpadă. Ea se gândi:

„Mi-aș dori tare mult să am un copil a cărui piele să fie albă ca zăpada, ale cărui buze să fie roșii ca sângele și ale cărui plete să fie negre ca abanosul”.

Nu după multă vreme, avu o fetiță care era întocmai cum își dorea. Așa că îi puse numele Albă ca Zăpada.

Din nefericire, regina muri în timpul nașterii.

Un an mai târziu, regele se căsători
cu o altă femeie foarte frumoasă, dar
care nu suferea gândul ca cineva să fie mai
frumoasă decât ea. Avea o oglindă vrăjită.
În fiecare zi, se ducea să-și admire chipul în
oglină:

— Oglindă, oglinjoară, spune-mi cine-i cea mai
frumoasă din țară?

Și oglinda răspundea:

— Fără tăgadă, Măria Ta-i cea mai frumoasă din
țară.

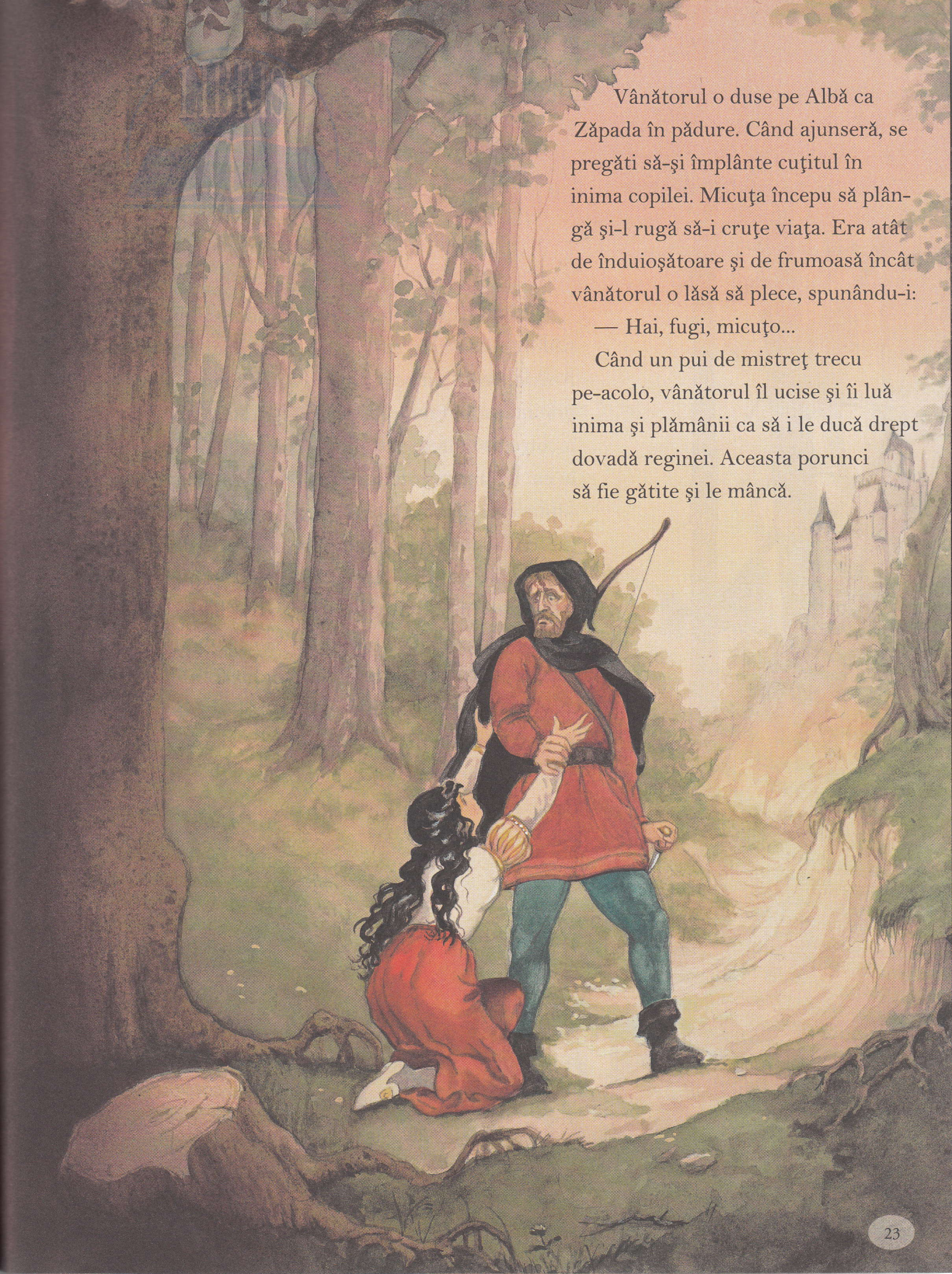
Regina era mulțumită de acest răspuns. Când Albă
ca Zăpada împlini șapte ani, văzând că se făcea din ce
în ce mai frumoasă, regina întrebă din nou oglinda:

— Oglindă, oglinjoară, spune-mi cine-i cea mai
frumoasă din țară?

— Măria Ta-i cea mai frumoasă aici, dar Albă ca
Zăpada este și mai frumoasă.

Regina făcu fețe-fețe și crezu că nu înțelege bine.
De furie, chemă un vânător. Îi porunci să o ducă pe
Albă ca Zăpada în adâncul pădurii și să-i ia inima și
plămâni drept dovadă că a ucis-o.

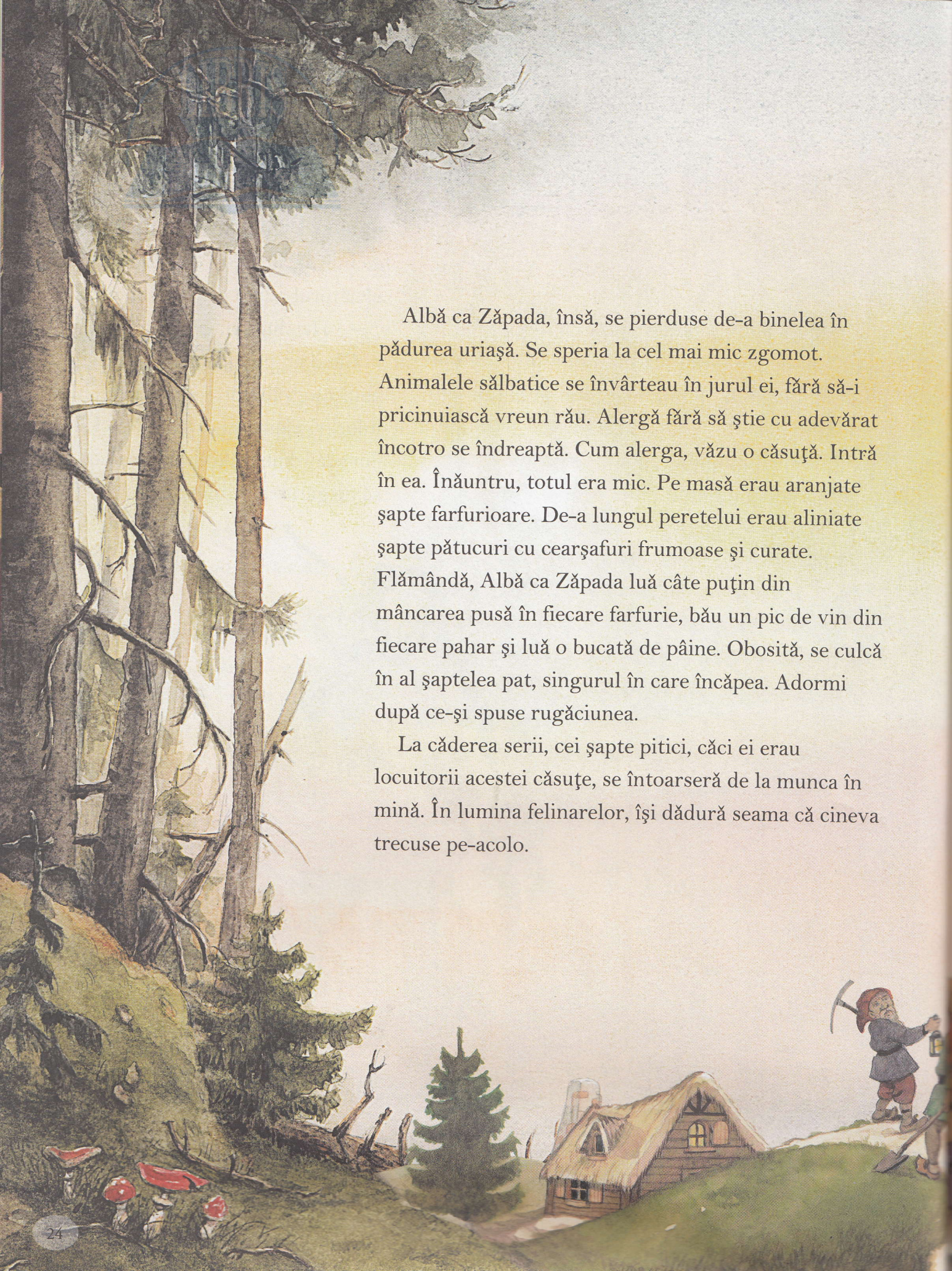

Vânătorul o duse pe Albă ca Zăpada în pădure. Când ajunseră, se pregăti să-și împlânte cuțitul în inima copilei. Micuța începu să plângă și-l rugă să-i cruțe viața. Era atât de înduioșătoare și de frumoasă încât vânătorul o lăsă să plece, spunându-i:

— Hai, fugi, micuțo...

Când un pui de mistreț trecu pe-acolo, vânătorul îl ucise și îi luă inima și plămâni ca să i le ducă drept dovadă reginei. Aceasta porunci să fie gătite și le măncă.

Albă ca Zăpada, însă, se pierduse de-a binelea în pădurea uriașă. Se speria la cel mai mic zgomot. Animalele sălbatice se învârteau în jurul ei, fără să-i pricinuiască vreun rău. Alergă fără să știe cu adevărat încotro se îndreaptă. Cum alerga, văzu o căsuță. Intră în ea. Înăuntru, totul era mic. Pe masă erau aranjate șapte farfurioare. De-a lungul peretelui erau aliniate șapte pătucuri cu cearșafuri frumoase și curate. Flămândă, Albă ca Zăpada luă câte puțin din mâncarea pusă în fiecare farfurie, bău un pic de vin din fiecare pahar și luă o bucată de pâine. Obosită, se culcă în al șaptelea pat, singurul în care încăpea. Adormi după ce-și spuse rugăciunea.

La căderea serii, cei șapte pitici, căci ei erau locuitorii acestei căsuțe, se întoarseră de la munca în mină. În lumina felinarelor, își dădură seama că cineva trecuse pe-acolo.

— Cine s-a așezat pe scaunul meu? spuse primul.

— Cine a mâncat din farfuria mea? spuse al doilea.

— Cine a luat o bucată din pâinea mea? spuse al treilea.

Și tot așa, la rând, până la cel de-al șaptelea care, ajuns în fața patului său, o văzu pe Albă ca Zăpada dormind.

O lăsară să doarmă până a doua zi dimineață.

Când toți ai casei se treziră, îi puseră tot felul de întrebări micuței. Ea le povesti tot.

Cei șapte pitici îi propuseră să se ocupe de casă și, în schimb, ei îi oferiră găzduire. Albă ca Zăpada primi din toată inima.

Albă ca Zăpada rămânea singură cât era ziua de lungă. Înainte de plecare, cei șapte pitici îi atrăgeau atenția: nu trebuie să lase pe nimeni să intre în casă.

În acest timp, regina, nemaîndoindu-se de frumusețea ei și crezând-o pe Albă ca Zăpada moartă, se duse să se privească în oglindă:

